

16. Az úrvacsora

Az

Úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részvétel, mely kifejezi Urunkba és Megváltásunkba vetett hitünket. Az úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon népeivel és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, a Szentlélekkel hirdetjük az Őr halálát, amíg visszajelen. Az úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az önvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a lábmosás szolgálatát, hogy rámutasson a megölt megtisztulásra: fejezzék ki kérésüket egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesüljék szíveinket! Minden hívő keresztény részvehet úrvacsorában. (1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)

Poros lábbal érkeztek a

felhívásra a hásvoti bárány elfogyasztására. Valaki hozott egy kanca vizet, mosdást a Szentlélekkel a szokásos lábmosáshoz, de senki sem akarta elvégezni e szolgál munkáját.

Jézus tudta, hogy

keltezik a halálra, és szomorúan szavalt: "Én tudom, hogy a hásvoti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék; mert mondom nektek, hogy a Szentlélek nem eszem abból, hanem beteljesedik az Isten országában" (Lk 22:15-16).

A tanítványok egymásra való

felhívásukra Jézus szavalt. Tudta, hogy még mindig azon vitatkoznak, ki lesz a nagyobb Isten országában (Lk 22:24; Mt 18:1; 20:21). A tisztségért való mesterkedésük, a bűnösök és a Szentlélek által gátlott tanítványokat abban, hogy megalázkodjanak, és a szolga szerepét vállalva, megmossák egymás lábait. Megtanulják-e valamikor, hogy Isten országában az igazi nagyság az alázatosságban és a szerető szolgálatban fejeződik ki?

"Úrvacsora kézikönyve" (Jn

13:2,4)[1] Jézus csendesen felállt, vette a szolga Szentlélekkel öntözött vizet, és kezdte mosni a tanítványok lábait. A Mester, mint szolga! A tanítványok megértették a ki nem mondott dorgálást, és elszögyelltek magukat. Amikor Jézus befejezte a lábmosást, visszatért a helyére, és így szólt: "Azért, ha én, az Őr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amikor én cselekedtem veletek, ti is akkor cselekedjétek. Bizony, bizony, mondom nektek, a szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a Szentlélek nem nagyobb annál, aki azt mondta. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13:14-17).

Jézus ezután a péntek délután

éjjel helyett bevezette az Ő nagy áldozatára emlékeztető szertartást, az úrvacsorát.

Vette a kovásztalan kenyeret, és azokat a kenyereket adván, megtartotta, és adta a tanítványoknak" ezekkel a szavakkal: "Évgyegetek, egyetek! Ez az én testem, amely tiérettetek megtartatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Majd vette a kenyereket pohárát, és azokat adván, adta azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az én szőlővettségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsátására." "Ézt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárát, az ősrak halálját hirdessétek, amíg eljövend" (Iáisd Mt 26:26-28; 1Kor 11:24-26; 10:16).

A Iájbmosás és az érvacsora alkotja ezt a szertartást. Krisztus rendelte el e szertartás mindkét részét, elősegítve azt, hogy szoros lelki közösségekbe jussunk vele.

Á

A Iájbmosás szertartása

A megkötött szokás az volt, hogy a péskabírányi énnepnek megtartásához a kovásztalan kenyér heteknek első napja előtt a zsidó családok eltávolítottak minden kovászt - bűnt - az otthonukból (2Máz 12:15, 19-20). Ennek megfelelően a hévőknek meg kell vallaniuk és bűnniük minden bűnt, beleértve a bűszkeséget, versengést, féltékenységet, neheztelést, árnzást; Á-gy vállalhat a lelki letétek alkalmassá arra, hogy ilyen mély közösségekbe jussanak Krisztussal.

Ezért hozta létre Krisztus a Iájbmosás szertartását. Nemcsak példát mutatott, de ki is jelentette, hogy ő is ugyanezt cselekedjék, és áldását á-gárte nekik. "Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket." (Jn 13:17) Ez a szertartás, amely megelőzi az érvacsorát, betölti azt a célt, hogy "éprábjlja meg azért az ember magát", és hogy senki ne vegyen "émtatlanul" részt ebben a vacsorában (1Kor 11:27-29).

A szertartás jelentése Ez a szertartás feltár valamit Krisztus kiáldásából és a résztvevők lelki letéből is.

1. A Krisztus megalázkodásáról való megemlékezés.
A Iájbmosás szertartása emlékeztet a Krisztus testének szolgálói álete ájltali megalázkodására.[2] Bár az Atyánál mennyi dicsőségben volt része, "énnmagát megáres-té, szolgálai formát vővön fől, emberekhez hasonlóvá álvőn" (Fil 2:7).

poros lesz. Krisztushoz kell fordulnunk, hogy megtisztítsa kegyelme mossa le a szennyet. De nem kell újra megkeresztelkednünk, mert az ézaki megfáradt, nincs másra szaksége, csak a Ijebait megmosni" (Jn 13:10). [3] A Ijebmosás szertartása emlékeztet arra, hogy rendszeresen meg kell tisztulnunk, és hogy teljesen Krisztus vortól faggunk. Maga a Ijebmosás nem tisztáthat meg a bűntől. Csak Krisztus tisztáthat meg bennünket.

3. Kézáztatás a megbocsátásban.

Az órvacsorán részt vevők kezét a megbocsátásra való kérés jelzi, hogy eredményes volt az e szolgálat által jelképezett megtisztítás. Isten csak akkor bocsát meg nekünk, ha mi is megbocsátunk másoknak. Ézha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket." (Mt 6:14-15)

Jézus azt mondta: ÉzNektek is meg kell mosnotok egymás Ijebait" (Jn 13:14). Egyrészt kéréssel kell megmosnunk mások Ijebait, másrészt kéréssel kell engednünk, hogy más megmossa a mi Ijebunkat. Az utóbbival elismerjük, hogy szakságunk van lelki segítségére.

E szolgálat befejeztével hitünk arról biztosít minket, hogy tiszták vagyunk, mert bűnünkkel megmosdtunk. Ki által? Krisztus által. De hittestvéreink azok, akik Krisztus szolgálatának jelképeivel szolgálnak nekünk. E szolgálat tesz bennünket megbocsátás kézzáztatással. [4]

4. Kézáztatás

Krisztussal és hittestvéreinkkel. A Ijebmosás szertartása szemlélteti, hogy Krisztus ézmindvégig" szereti kényvetőt (Jn 13:1). Amikor Péter tiltakozott Ijebának megmosása ellen, Krisztus így szólt: ÉzHa meg nem moslak téged, semmi kézzáztatás sincs éhhozám" (8. vers). Ha nincs megtisztítás, Jézussal való kézzáztatás sincs. Azok, akik kézzáztatásban akarnak maradni Krisztussal, részt vesznek e szertartásban.

Ugyanezen az estén Jézus ezt mondta: ÉzÉj parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressetek" (34. vers). Világos e szertartás ézene. ÉzSzeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13) E szeretettel a szá-vánkben itengedjük a magasabb helyet felebarátainknak, tbbre itelve másokat, mint immagunkat (Fil 2:3). Ez arra itelez, hogy szeressük azokat is, akik mások, mint mi. Nem lehet bennünk sem felsőbbrendűség, sem széhajlás érzése. oletmünkünk kézzáztatás hittestvéreink iránti szeretetünket. Amikor előttük meghajolva megmossuk Ijebukat, előre iteljük annak, hogy majd velük lehetünk az ittelkéságon it. Aki ezzel a szertartással kézzáztatja Krisztus példáját, az megtapasztalja, mit jelent égy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. Az ilyen szeretet eredményes bizonyágtévés lehet.

Egy buddhista szerzetes

egyszer arra kéri egy misszionáriust, javasoljon olyan jelenetet, amely bemutatja a kereszténységet. Ugyanis néhány művész azt a feladatot kapta, hogy a kolostor egyik termét a világ főbb vallásait ábrázoló freskókkal és domborművekkel díszítse. Rávid gondolkodás után a misszionárius olvasni kezdte János evangéliumának 13. fejezetét. "Én szerzetes semmit sem szívt, miközben olvastam - időzte fel a hittörténet -, de valami kálváriánál, a jehátatos csendet és erőt éreztem, ahogy az Ige bemutatta a tanítványok lábait mosás Jézust." Nyilvánosan tenni bármít, ami a lábbal kapcsolatos, a buddhisták szerint szörzi az illemszabályokat.

Amikor befejeztem az

olvasást, pillanatnyi csend támadt. A szerzetes hitetlenkedve nézett rám, és így szólt: "Azt akarja mondani, hogy az Ön vallásának alap-tája megmosta tanítványai lábait?"

"Igen" - válaszoltam. Az

általában higgadt, borotvált szemű idős férfi feje ember hold formájú arca szerszencellett a dőbenettől és csodálkozást. Megrémlett ő is, én is. Több száz nagyokat nyeltem. Mindkettőnk magával ragadott a drámai jelenet. Ahogy néztem őt, hitetlenkedő tekintete tiszteletteljes áhátattal változott. Jézus, a kereszténység alap-tája megérintette, megmosta a halászok piszkos lábait! Néhány pillanat múlva a szerzetes örökre lett erősebb, és felállt. "Én is megmostam már a kereszténység lábait." [5]

Á

Az érvacsora szertartása

A protestánsok ezt a szertartást

általában "érvacsora"-nak nevezik (1Kor 11:20). Egyéb neve: "az asztala" (1Kor 10:21), "a kenyér megszegése" (ApCsel 20:7), "a kenyérnek megtérése" (ApCsel 2:42)[6], valamint - e szolgálatnak a hálaadásal és ajándékkal kapcsolatos vonatkozása miatt - eucharisztia (Mt 26:26-27; 1Kor 10:16; 11:24).

Az érvacsorának ritmelteli

alkalomnak kell lennie, nem pedig a szomorúság idejének. Az érvacsorát megelőző lábmosás lehetőséget nyújt az önvizsgálatra, bűnvallásra, megbákolásra és megbocsátásra. A hávök ezután azzal a biztos tudattal íphetnek kálváriánleges kálváriánsságe Urukkal, hogy Jézus vőre által megtisztultak. Ármel jírulnak asztalához; nem a kereszténykában, hanem megmentő főnyében állnak, készen arra, hogy Krisztus megváltás győzelmét ánnepeljék.

Az érvacsora

jelentősége.

Az érvacsora felváltja az évszázadvetségi idők hásvétét ánnepét. Amikor Krisztus, az

igazi pájskabájrány feláldozta a letét, a hásváti bájrány jelképe valásáiggá; vajt. Maga Krisztus rendelte el halála előtt a pájskabájrány ánnépe helyébe az órvacsorát, az ójszavetságg káttelékben élő lelki Izrael nagy ánnépet. Tehát az órvacsora jelképeinek gyákerei a pájskabájrány ánnéphez nyáknak vissza.

1. A bűntől való szabadulás

emlékánnépe.

Ahogy a pájskabájrány ánnépe emlékeztette Izraelt az egyiptomi rabszolgáigbá; valás szabadulásra, az órvacsora a lelki Egyiptombá; a bűn rabszolgáigbá; valás szabadulásra emlékeztet.

A személdákkáira a az

ajtáffá;ra hintett váor - a pájskabájrány váore - megávtá a hájz lakáit a halájtá; a bájrány hásbá; kászá-tett táplá;ok pedig erőt adott nekik az Egyiptombá; valás meneká;shé (2Má; 12:3-8). Ugyanágy, Krisztus áldozata szabadulást hoz a halájbá; a hávök szabadulást nyernek a Krisztus testében a váorában valás rászesedés által (Jn 6:54). Az órvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus kereszthalála szabadulást, megbocsátást, ártá; letet szerzett a szá; munkra.

Já;us ezt mondta: "Ezt

cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11:24). Ez a szertartás Krisztus engesztelő áldozatának helyettesítő voltá;ra helyezi a hangsúlyt. "Ez az én testem - mondta Já;us -, mely tiá;rtettek megtá;retik" (1Kor 11:24; vá; Ása 53:4-12). A kereszten az ártatlan helyettesítette a bűntá;st, az igaz a gonoszt. Ez a nagyelkü cselekedet teljesítette a tárvány kávetelmányát: a halájbá;ntét;st; megbocsátást, bá;ességet a á;dvbizonyossá;got adva a bűnbá;ná; bűntá;nek. A kereszten elvette ká;rhoztatásunkat, neká;nk nyá;tvá Krisztus igazsá;gának palástját a bűn feletti győzelemhez szá;kséges erőt.

a) A kenyér a

szőlő. Já;us

sok hasonlatot használt, hogy általuk ká;nbá;ző igazsá;got taná;son á;nmagá;ra. Ezt mondta: "Én vagyok a juhoknak ajtaja" (Jn 10:7), "Én vagyok az á;" (Jn 14:6), "Én vagyok az igazi szőlőtő" (Jn 15:1), "Én é; vagyok az á;letnek... kenyere" (Jn 6:35). Egyik kifejezést sem á;rté; á; szá; szerint, mert Já;us nincs jelen minden á;ban, á;ban vagy borban. Ezek a kifejezések má;lyebb igazsá;got jelképeznek.

Az á;tezer ember csodá;latos

tá;piá;isakor Já;us kinyilatkoztatta testének a váorának má;lyebb jelentősé;gét. Mint igazi kenyér, ezt mondta: "Nem Má;zes adta á;ktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd á;ktek az igazi mennyei kenyeret."

Mert az az Istennek

kenyere, amely a Mennyből szá;ll alá; a á; letet á; a vilá;gnak. Mondá;nak az á;rt ná;ki: Uram, mindenkor add ná;nk ezt a kenyeret! Já;us pedig monda ná;ki: "Én vagyok az á;letnek ama kenyere; aki hozzá; jő, semmiképpen meg nem á;hezik, a;

aki hisz bennem, meg nem szomjúshozik soha" (Jn 6:32-35). Jézus felkérte a testvéreket, hogy kielégítsék az ő szomjúsgunkat, legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat (Jn 6:50-54).

A Jézus által elfogyasztott hűsvégi kenyér kovásztalan volt, a szőlő termése pedig erjedetlen.[7] A kovászt (élesztőt) - amely erjedéssel megkeleszti a kenyeret - a bűn jelképeknek tartották (1Kor 5:7-8), és ezért a kovász alkalmatlan volt ézsa hibátlan és szeplőtlen bárány" ábrázolására (1Pt 1:19).[8] Csak kovásztalan vagy ézserjedetlen" kenyér jelképezhette Krisztus bűntelen testét. Hasonlóképpen, csak a szőlő romlatlan gyümölcse - az erjedetlen bor - jelképezheti az ádvíz-tő megtisztást vöröknek tüköletességét.[9]

b) Evés és ivás. ÉzHa nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vörét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vörömet, árték van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6:53-54)

ÉzAki eszi az én testemet, és issza az én vörömet" - jelképes kifejezés; az Isten Igájának elvei szerinti átalakulást jelképezi. A hűvő az Ige által árték az ártéksságbe a Mennyei, és nyer erőt ahhoz, hogy lelki életet árték. Krisztus ezt mondja: ÉzA beszédek, amelyeket én szólok nárték, Irték és élet" (Jn 6:63). ÉzNemcsak kenyérral árték az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájárték szárték.. (Mt 4:4)

A hűvők Krisztusárték, az élet kenyérből tárték, amikor az élet Igáját - a Bibliát - olvassáték vagy hallgatjáték. Ebből az Igából árték Krisztus árték ereje. Az ártécsora által is rtécsesárték Krisztusárték, Igáját a Szentírtek beárték-ti az életártékbe. Ezért minden ártécsoráték az Ige prtékárték sa kárték.

Mivel Krisztus engesztelő ártécsorának ártékait hit által magunkárték tesszék, ezért az ártécsora sokkal tárték, mint egyszerű emlékánép. Az ártécsorában valák rtécsesárték az azt jelenti, hogy Krisztus fenntarták hatalma árték erővel és ártékkel tárték el bennárték. Rárték: ez a jelképek azt mutatja, hogy ézlelki életárték ugyanárték Krisztustárték fágg, ahogy fizikai életárték az ártéktől és itálták.[10]

Az ártécsora alatt ézmeárték "a poharat (1Kor 10:16). Ez azt jelenti, hogy miként Krisztus ézhárték" adott a pohárték (Mt 26:27), mi hárték mondunk Jézus vöréték.

2. Testvértéti

Látlek által, amíg eljárnak Istennek.

Krisztus példáját

mondott, amikor azt mondta, hogy "mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkéknek ebből a terméséből mind ama napig, amikor én iszom azt veletek az én Atyámnak országában" (Mt 26:29). Hitelünket arra a jóváhagyásra irányítja, amelyet Megváltással fogunk ünnepelni az ő országában. Ez a nagy ünnep "Bárány menyegzőjének vacsorája" (Jel 19:9).

Az erre az eseményre való

felkészüléssel kapcsolatban Krisztus így oktat: "Legyen a ti derekatok felülvizsgálva, és szívetek meggyőzve; ti meg hasonlítok az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jön meg a menyegző, hogy mihelyt megjön, és zúgjon, azonnal megnyissák neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az őr, amikor hazamegy, vigyázva talál; bizony, mondom nektek, hogy felülvizsgálva magukat, leülteti azokat, és eljövén, szolgálják" (Lk 12:35-37).

Krisztus és követői az

ünnepi asztal körül ülnek, és ő fogja az ő vacsorát kiosztani, ahogy annak idején Jeruzsálemben. Oly sokáig várta erre az alkalomra, és most minden készen van. Felkel trónjára, és megkezd a szolgálatát. Csodálatos tette el mindenkit. Teljesen örömtelenné válik magukat arra a megtiszteltetésre, hogy Krisztus szolgáljon nekik. Tiltakoznak, ezt mondván: "Hadd szolgáljunk mi!" De Krisztus leülteti őket, és csendesen tovább szolgál.

"Krisztus a földön valóban

soha nem volt nagyobb, mint az ő vacsora emlékeztető eseményén, amikor megaláztatva magát, betöltötte a szolga szerepét. Krisztus a mennyben akkor lesz a legnagyobb, amikor szentjeinek szolgál. [13] Ez a várakozásunk tetőpontja. Az ő vacsora erre az elképzelt dicsőséggel és a reményre irányítja tekintetünket; amikor Krisztussal személynél személynél fogunk ünnepelni az ő országában.

Az ő vacsorában való

részesvétel feltételei. Két fontos szertartás szolgálja a keresztény hitéletét: a keresztség és az ő vacsora. Az előbbi az egyház vezető kapu, az utóbbi a tagok javát szolgálja. [14] Jézus csak hitvallók követőinek osztott vacsorát. Ezért az ő vacsorát a hűvös keresztények számára rendelte el. Gyermekek nem szoktak részt venni ebben a szertartásban, hacsak nincsenek megkeresztelve. [15]

A Biblia arra tanítja a

hűvöket, hogy az Urat megillető tisztelettel vágezzék ezt a szertartást, mert "ezaki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az ő poharát, vátkezik az ő teste és váre ellen" (1Kor 11:27). A "méltatlanul" jelentheti "vagy a nem odavál viselkedést (lásd a 21. verset), vagy a Krisztus engesztelő áldozatában való cselekvő hit hiányát". [16]

Az ilyen magatartás

tiszteletlenség az Ásszal szemben, Ács a Megváltás megtagadásának tekinthető; azok bűnben valók osztozásoknak, akik őt keresztre feszítették.

Isten nemtetszését vonja

magára az, aki mártatlanul vesz részt az Őrvacsorában. "Aki mártatlanul eszik Ács iszik, Átáletet eszik Ács iszik magának", mert "nem becsüli meg az Ásznak testét" (1Kor 11:29); nem tesz kárt az Istennek a mindennapi Átel Ács a Krisztus engesztelő halálát jelképező szent jegyek károsítását. "Ne tartsuk a hávók ezt a szertartást pusztán egy társasági esemény említésnek. Ezt is jelentheti, de sokkal inkább ennél; emlíket arra, hogy mibe került a bűn Istennek, Ács hogy mivel tartozik az ember a Megváltásnak. Ennek a szertartásnak Ácsben kell tartania a hávókban azt a tudatot, hogy károsítást okozunk nyilvánosan bizonyosságot tenni az Isten Fiának engesztelő halálába vetett hitéről." [17]

Ezekhez az intésekhez

kapcsolva, Pál azt tanácsolja a hávóknak, hogy "szóval meg... magát", mielőtt részt venne az Őrvacsorában (1Kor 11:28). Imádkozva vizsgálja meg keresztényi Átelét, vallja meg bűntetteit, Ács Áll-tsa helyre megromlott kapcsolatait.

Az adventista Áttörők

társasági tanácsa, milyen Áldást tud nyújtani az ilyen Ánvizsgálat. "Amikor még kevesen voltunk, e szertartások gyakorlását nagyon hasznos alkalmakként tettük. Az Őrvacsora előtti pöteken minden gyülekezeti tag igyekezett elkövetni mindazt, ami elválaszthatta testvéreitől Ács Istentől. Gondosan megvizsgáltuk a szavakat; buzgón imádkoztunk azért, hogy Isten mutasson ráj rejtett bűneinkre; megvallottuk, ha becsaptunk valakit, bevallottuk meg gondolatlan szavainkat, dődelgetett bűnünket. Az Ás káros volt hozzánk, Ács mi nagy erőt Ács bitorást nyertünk." [18]

Ez az Ánvizsgálat

személyes feladat. Más nem végezheti el helyettünk, mert ki tud olvasni a szavakban, vagy ki tudja megkérni az Istennek a konoklyt a bűnös Át? Krisztus, a mi példaképünk, nem zár ki senkit sem az Őrvacsorából. Bár a nyilvános bűn kizár a részvételből (1Kor 5:11), Jézus egykor evett Jézussal, aki látszólag Krisztus hitvallás károsítóje, de szavakban tolvaj Ács Áirul volt.

Mi teszi tehát a hávót

alkalmassá az Őrvacsorában való részvételre? A szavak állapota, a Krisztusnak való teljes odaszentelés Ács az Áldozatába vetett hit, nem pedig valamelyik egyházhoz való tartozás. Károsítást okozó bűnmilyen egyházhoz tartozás hávó keresztény részt vehet az Őrvacsorában. Mindenkit hávunk, hogy vegyen részt gyakran az Ásszal Ácsnek ebben a nagy Ácsben, Ács részvétel Ácsal tegyen bizonyosságot arról, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltásának. [19]

Â

LÃ¡bjegyzet

1.

Â

LÃ¡sd Robert Odom, "The First Celebration of the Ordinance of the Lord's House", Ministry, 1953. januÃ¡r; 20. oldal; White: JÃ©zus Ã©lete, 548-552. oldal

2.

Â

I. m., 555-556. oldal

3.

Â

A keresztség és az Örvacsora Ájszefüggetlenül egymással. A keresztség megelőzi a gyülekezeti tagságot, a László pedig azoknak szól, akik már gyülekezeti tagok. E szertartás alatt gondolkozunk el keresztségi fogadalmunkról.

4.

Â

László C. Mervyn Maxwell, "A Fellowship of Forgiveness",
Review and Herald, 1961. június 29., 6-7. oldal

5.

Â

Jon Dybdahl, Missions; A Two-Way Street (Boise, ID;
Pacific Press, 1986), 28. oldal

6.

Á

Já lehet az ApCsel 20:7 szavait Általában az Árvacsorával hozzuk Ásszefüggésbe, de nemcsak erre a szertartásra vonatkoznak. Lk 24:35-ben kÁzÁnsÁges, mindennapi Átkezőst jelent.

7.

Á

Abbá a feltevéseből kiindulva, hogy a bibliai időkben a meleg Ághajlató Izráelben nem lehetett a szőlő levét hosszúra ideig - az őszi szüreteltől tavaszig, a hősvegig - eltartani, természetesen vesznek, hogy a zsidók erjedt borral Ánnepelték a hősvegöt. Ez a feltevés azonban alaptalan. Az ősi világban a gyümölcslevet kÁlÁnbázó mádszerekkel gyakran hosszúra ideig erjedetlen Állapotban eltartották. Az egyik máds az volt, hogy a levét forralással sziruppá koncentrálták. Hideg helyen tárolva, ez a koncentráltum nem erjedt meg, Ás vÁzzel egyszerűen felhÁgÁ-tva alkoholmentes "Ádes bor" lett belőle. Lásd William Patton, Bible Wines-Laws of Fermentation (Oklahoma City, OK; Sane Press, Áv nÁkÁl), 24-41. oldal; Ásd szintén C. A. Christoforides, "More on Unfermented Wine", Ministry, 1955. Április, 34. oldal; Lael O. Caesar, "The Meaning of Jajin in the Old Testament" (Kiadatlan bÁcsÁsdoktori tÁzís, Andrews University, 1986), 74-77. oldal; White: Jázus Álete, 560. oldal. A hősvegőti bort mazsolÁbá is lehetett kÁszÁteni. (F. C. Gilbert, Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today [Nashville, TN; Southern Publ. Assn. 1972-es kiad.], 240-241. oldal).

8.

Á

Ebben a megvilágításban nem jelentéktelen, hogy Krisztus nem a szokásos szót használja a borra (görögül oinos), hanem azt mondja, hogy "ez a szőlőtőnek gyümölcse" (Mk 14:25). Míg az oinos jelentheti a bort erjedt és erjedetlen állapotban is, a szőlőtő gyümölcse a tiszta szőlőtőt jelenti. A szőlőtő Krisztus számára a megfelelő jelképe, aki "őnmagát" "ez az igazi szőlőtőnek" nevezi (Jn 15:1).

9.

Á

Az élesztő is megerjesztheti a szőlőtőt. A rovarok által levegőbe kerülő élesztő spórák a szőlő hajtásának viaszos hártályjához tapadnak. Amikor a szőlőt fesszezzük, a spórák belekeverednek a lébe. Szobahőmérsékleten az élesztősejtek gyorsan szaporodnak, és megerjesztik a bort (lásd Martin S. Peterson, Arnold H. Johnson szerk., Encyclopedia of Food Technology [Westport, C.: Avi Publishing Co., 1974], 2/61-69. oldal; i. m., Encyclopedia of Food Science [Westport, CT; Avi Publishing Co., 1978], 3/878. oldal).

10.

Â

R. Rice, Reign of God, 303. oldal

11.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/746. oldal

12.

Â

White: JÃ©zus Ã©lete, 564. oldal; vÃ©. 568. oldal

13.

Â

M. L. Andreasen, "The Ordinances of the Lord's House", Ministry, 1947. január; 44., 46. oldal 14. V. White, Evangelism (Washington, D. C.; Review and Herald, 1946), 273. oldal

14.

Â

Lásd például Frank Holbrook, "For Members Only?" Ministry, 1987. február, 13. oldal

15.

Â

I. m.

16.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/765. oldal

17.

Â

I. m.

18.

Â

White, Evangelism, 274. oldal, v. SDA Bible
Commentary, jav. kiad., 6/765 oldal

19.

Â

A Biblia nem határozza meg, hogy milyen gyakran kell
Ârvacsorát tartani (lásd 1Kor 11:25-26). Az adventisták több protestáns
egyház gyakorlatát követve, ÂvenkÂnt nÂgyszer gyakorolják ezt a szertartást.
â€žAz elsÂ adventisták azÂrt dÂntÂttek az Ârvacsora negyedÂvenkÂnti megtartása
mellett, mert Âgy ÂreztÂk, hogy e szolgálat gyakrabban valÂ gyakorlása a
szertartás formaivÂj vÂjÂjnak Âs komolysÂga elvesztÂsÂnek veszÂlyÂvel
fenyegetne." Ez a dÂntÂs a tÂl gyakran Âs tÂl ritkÂn - mint pl. egyszer egy
Âvben - valÂ megtartás kÂzÂtti kÂzbÂlsÂ megoldÂsnek bizonyult (W. E-Read,
â€žFrequency of the Lord's Supper", Ministry, 1955. Âprilis, 43. oldal).